

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **Bc. T. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2019, čj. MPSV-2019/71478-421/1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2021, čj. 33 A 62/2019-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabývá tím, zda správní orgány dostatečně objasnily skutkový stav v řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti podle § 42 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

[2] Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Brně (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 28. 2. 2019 nepřiznal žalobci podporu v nezaměstnanosti dle § 39 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona o zaměstnanosti. Shledal, že žalobce v rozhodném období dvou let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání nedoložil dobu důchodového pojištění získanou zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností v délce alespoň 12 měsíců. Doložil pouze zaměstnání u zaměstnavatele Meridiem o.p.s. (dále „Meridiem“) s dobou důchodového pojištění od 1. 11. 2017 do 30. 11. 2017, od 1. 1. 2018 do 31. 1. 2018, od 1. 3.

2018 do 30. 6. 2018 a od 1. 9. 2018 do 30. 11. 2018, tedy celkem 9 měsíců. Odvolání žalobce žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, které Krajský soud v Brně vyhověl a v záhlaví uvedeným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil.

[4] Krajský soud shledal, že závěr správních orgánů o tom, že žalobce získal zaměstnáním u společnosti Meridiem v rozhodném období pouze 9 měsíců důchodového pojištění, je přinejmenším předčasný. Žalobce totiž na základě toho, že byl u uvedené společnosti zaměstnán nepřetržitě od 1. 11. 2017 do 31. 1. 2019, tedy 457 dnů, předpokládal, že nepřetržitě zaměstnání v pracovním poměru je zároveň dobou důchodového pojištění. V potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti však byla doba důchodového pojištění uvedena pouze v délce 9 měsíců. To považoval krajský soud za nestandardní a uvedl, že takto shromážděné podklady vzbuzují pochybnosti o skutečném stavu věci. Pokud žalobce vykonával zaměstnání v pracovním poměru nepřetržitě, není zřejmé, z jakého důvodu zaměstnavatel potvrdil dobu důchodového pojištění pouze v několika měsících. Bylo tedy na úřadu práce, aby tyto pochybnosti v průběhu řízení vyjasnil, a to buď v součinnosti s žalobcem, společností Meridiem nebo Českou správou sociálního zabezpečení (dále „ČSSZ“) postupem podle § 147b zákona o zaměstnanosti.

[5] Podle krajského soudu nebyl skutkový stav objasněn ani při ústním jednání před úřadem práce. Dle protokolu úřad práce žalobci pouze bez dalšího sdělil, že nesplňuje podmínku doby 12 měsíců zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti zakládající povinnost odvádět pojistné dle § 39 odst. 1 písm. a) a § 41 odst. 2 a 3 zákona o zaměstnanosti. K objasnění nedošlo ani v průběhu odvolacího řízení, byť žalobce v odvolání upozorňoval na skutečnost, že u společnosti Meridiem byl zaměstnán od 1. 11. 2017 do 31. 1. 2019, tedy 457 dnů, což doložil pracovní smlouvou a nabízel doložit též informativní osobní list důchodového pojištění. Žalovaný však vůbec nezkoumal, zda mohl být uvedený list doložen již v řízení v I. stupni.

[6] Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány vycházely při svém rozhodování z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Nepostupovaly totiž tak, aby odstranily nejasnosti, které vyvstaly v průběhu řízení, což bylo důvodem zrušení napadeného rozhodnutí.

[7] Další námitky vznesené v žalobě považoval krajský soud za nedůvodné. Kasační stížnost však nyní podává žalovaný, který proti jejich vypořádání nebrojil. Nejvyšší správní soud je tedy dále nerekapituloval, neboť je dle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Nesouhlasil se závěrem, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobcem předložené potvrzení zaměstnavatele pro posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti nevzbuzovalo žádné pochybnosti o jeho správnosti.

pokračování

[9] Žalobce byl se skutkovým stavem seznámen při ústním jednání na úřadu práce. Úřad práce mu sdělil, že nespĺňuje podmínku doby 12 měsíců zaměstnání či jiné výdělečné činnosti zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění. V tom okamžiku měl žalobce příležitost se k podkladům vyjádřit či namítnout jejich nesprávnost. To však neučinil, ačkoli byl prokazatelně poučen, že doloženým potvrzením prokázal dobu důchodového pojištění v délce 9 měsíců.

[10] Správní orgány mohly jen obtížně dovozovat, že by dané potvrzení bylo nesprávné pouze proto, že pracovní poměr trval déle, než doba důchodového pojištění. Ačkoliv to není zcela standardní, jedná se o jev, který je zákonem předvídan. Stěžovatel navíc musel vědět, co je obsahem potvrzení, které obdržel od svého bývalého zaměstnavatele a předložil jej úřadu práce.

[11] K závěru krajského soudu, že k objasnění skutkového stavu nedošlo ani během ústního jednání, stěžovatel uvedl, že se nedomnívá, že by bylo vždy namístě zachytit každé jednotlivé slovo do protokolu. Žalobce jej navíc stvrdil svým podpisem a nic sám nedoplnil. Protokol obsahoval náležitosti dle § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a žalobce proti němu nepodal námitky ve smyslu odst. 3 citovaného ustanovení.

[12] Řízení o žádosti o podporu v nezaměstnanosti je řízením o žádosti, jeho průběh je proto primárně v dispozici žadatele. Byť má úřad práce povinnost zjišťovat podstatné okolnosti pro účely vydání rozhodnutí, nelze se žadatelů dotazovat na všechny v úvahu připadající skutečnosti, jež by jim mohly napomoci k rozhodnutí o přiznání podpory. Podle judikatury NSS má být úřad práce pouze pomocníkem žadatele, nikoliv mu poskytovat návod k dosažení žádaného výsledku.

[13] Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem, že skutkový stav nebyl objasněn ani v odvolacím řízení. Zmiňovaným informativním osobním listem důchodového pojištění se nezabýval s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu, jelikož nebyl doložen v prvostupňovém řízení.

[14] V doplnění kasační argumentace se stěžovatel dále vyjádřil k tomu, že úřad práce po vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce vyzval k odstranění nedostatků jeho odvolání, mimo jiné, aby doložil evidenční listy důchodového pojištění za rok 2017, 2018 a 2019. Žalobce na tuto výzvu nereagoval. To, že mu byla doručena fikcí, nemůže být vykládáno k tíži stěžovatele.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[16] Nejprve se však zabýval její přípustností. Aby byla kasační stížnost přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost nepřipustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jen jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před

soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Ačkoliv se judikatura zabývala zejména nepřipustnými kasačními námitkami žalobce, který bez dalšího setrval na žalobní argumentaci (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36), to samé samozřejmě platí i pro žalovaného. I ten musí reagovat na argumentaci krajského soudu a konkrétně uvádět, z jakých důvodů považuje jeho závěry za nesprávné (rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2023, čj. 8 Afs 308/2020-40).

[17] Stěžovatel tvrdí, že informativním evidenčním listem důchodového pojištění, který žalobce nabízel doložit v odvolání, se nemohl zabývat s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu, jelikož jej žalobce nedoložil v řízení v prvním stupni. Krajský soud však stěžovateli nevytkl to, že k dotčenému evidenčnímu listu nepřihlédl, ale právě to, že nezkoumal, zda mohl či nemohl být doložen již v řízení před úřadem práce. Tato kasační námitka proto není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná, jelikož se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[18] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítá, že mu nelze klást k tíži to, že žalobce nereagoval na výzvu úřadu práce k odstranění nedostatků odvolání ze dne 12. 3. 2019, a to, že mu byla v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu doručena prostřednictvím fikce doručení. Tato skutečnost však nebyla předmětem žalobních námitek a krajský soud se jí v napadeném rozsudku nezabýval. I tato kasační námitka se proto míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu a je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

[19] Z přípustných kasačních námitek se soud nejprve zabýval nesouhlasem stěžovatele se závěrem krajského soudu o nedostatečném zjištění skutkového stavu.

[20] Podle § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti *skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti je uchazeč o zaměstnání povinen doložit krajské pobočce Úřadu práce, a to například evidenčním listem důchodového pojištění, potvrzením o zaměstnání, potvrzením o výši průměrného výdělku, dokladem o výkonu jiné výdělečné činnosti, u osoby samostatně výdělečně činné potvrzením o době trvání účasti na důchodovém pojištění a o vyměřovacím základu pro pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pokud si tyto skutečnosti nemůže Úřad práce podle odstavce 3 zjistit sám.*

[21] Podle odst. 3 písm. c) citovaného ustanovení je úřad práce oprávněn získávat z informačního systému vedených Českou správou sociálního zabezpečení údaje o době důchodového pojištění.

[22] Podle § 147b zákona o zaměstnanosti *státní orgány, obce a kraje a jejich orgány, další právnické a fyzické osoby sdělují na výzvu Úřadu práce bezodkladně a bezplatně údaje rozhodné [...] pro nárok na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, její výši nebo výplatu [...]; mohou tak učinit způsobem umožňujícím dálkový přístup.*

[23] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2017, čj. 9 Ads 204/2016-20, akcentoval, že správní řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti je řízením o žádosti. Jeho průběh je tedy zcela v dispozici žadatele. Je proto primárně na něm, aby označil

pokračování

a předložil důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), což ještě více zdůrazňuje citovaný § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Zároveň však platí, že jde o řízení ovládané zásadami správního řízení, mezi které patří zásada součinnosti s dotčenými osobami a zásada materiální pravdy. Zásada materiální pravdy je zakotvena v § 3 správního řádu, podle kterého, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato zásada je dále rozvedena v § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, podle nějž správní orgán zásadně opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, čj. 3 Ads 112/2014-31). V souladu s touto zásadou je povinností správního orgánu „z vlastní iniciativy a vlastními prostředky objasňovat sporné, pochybné nebo zpochybněné skutečnosti“ (rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, čj. 6 A 114/2000-36).

[24] Účastníci správního řízení jsou povinni označit důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení. Avšak právě z důvodu uplatnění zásady materiální pravdy není správní orgán návrhy účastníků vázán a není v zásadě zbaven odpovědnosti za dostatečné zjištění skutkového stavu. Důkazní povinnost účastníků řízení dle § 52 správního řádu se projevuje silněji v řízení o žádosti, (Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 523-4), což je právě i řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti. Z ustanovení § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti je uchazeč o zaměstnání povinen doložit. Tuto povinnost však nelze vykládat tak, že odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci je přenesena na uchazeče. Vyplývá z něj pouze, že uchazeč je povinen zajistit podklady pro rozhodnutí správního orgánu, což představuje výjimku z obecného pravidla obsaženého v § 50 odst. 2 správního řádu (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2014, čj. 3 Ads 91/2013-47).

[25] Se zásadou materiální pravdy úzce souvisí zásada spolupráce s dotčenými osobami. Ta se projevuje v poučovací povinnosti správního orgánu v souvislosti s úkonem dotčené osoby (zde žadatele o podporu v nezaměstnanosti), je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům potřebné (§ 4 odst. 2 správního řádu). Správní orgán je především povinen poučit dotčenou osobu o právech a povinnostech vyplývajících z právních předpisů upravujících příslušné řízení před tímto správním orgánem (rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 6 Ads 57/2007-42). Z rozsudku sp. zn. 3 Ads 112/2014 plyne, že „tato poučovací povinnost bývá naplněna v podobě standardizovaných formulářů, ve kterých žadatel ve formě odpovědí na položené otázky uvádí skutečnosti rozhodné pro posouzení dávky a – je-li to zapotřebí – správní orgán s jejich vyplněním žadateli **pomáhá na místě, popř. je-li to účelné, vyžve k odstranění konkrétních vad a poskytne lhůtu** (§ 45 odst. 2 správního řádu). Zde však tato poučovací povinnost končí, neboť správní orgán nemůže dávat žadateli návod, co by měl nebo mohl učinit, aby dosáhl žádaného výsledku, může pouze poskytnout pomoc k tomu, aby mohl zákonným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit [...]“ (zvýraznění doplnil nyní rozhodující senát).

[26] Krajský soud v bodě 17 napadeného rozsudku neshledal důvodnou žalobní námitku, že úřad práce žalobce dostatečně nepoučil o tom, že pro získání nároku na podporu v nezaměstnanosti mohlo být relevantní i to, že byl v rozhodné době zaměstnán také v organizaci Klára pomáhá z.s. V bodě 26 napadeného rozsudku však uvedl, že v souladu se zásadou materiální pravdy bylo na úřadu práce, aby zjištěné pochybnosti,

vztahující se k zaměstnání v průběhu řízení vyjasnil, a to buď v součinnosti s žalobcem, společností Meridiem či ČSSZ.

[27] Stěžovatel v první řadě namítá, že nebyly žádné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Žalobce předložil potvrzení od zaměstnavatele, které nebylo po celou dobu řízení zpochybněno, a se skutkovým stavem byl osobně seznámen na úřadu práce. Nejvyšší správní soud však předesílá, že taková skutečnost ze správního spisu neplyne.

[28] Zaměstnavatel žalobce vyhotovil potvrzení pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti na standardizovaném vzoru, který je k dispozici na webových stránkách stěžovatele (<https://www.mpsv.cz/-/potvrzeni-zamestnavatele-pro-ucely-posouzeni-naroku-na-podporu-v-nezamestnanosti-pracovnepravni-vztah->). V části I. formuláře, nadepsané *Údaje o zaměstnání*, je uvedena následující pasáž:

Zaměstnání trvalo od do a bylo dobou důchodového pojištění
podle § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v následujících intervalech:
(interval od-do stačí vyplnit za poslední 2 roky před skončením zaměstnání)

od do od do
od do od do

[29] V případě potvrzení předloženého žalobcem jsou chybějící místa na prvním řádku vyplněna daty trvání jeho zaměstnání u společnosti Meridiem, tedy od 1. 11. 2017 do 31. 1. 2019. V následujících kolonkách jsou poté vyplněny konkrétní měsíce, po které bylo zaměstnání dobou důchodového pojištění.

[30] Vzhledem ke grafickému pojetí této části formuláře však soud dospívá k závěru, že se při jeho čtení mohlo žalobci, tj. žadateli o podporu v nezaměstnanosti, který není právním profesionálem, snadno jevit, že dobou důchodového pojištění je právě doba zaměstnání uvedená na prvním řádku. Zvláště proto, že pasáž „**Zaměstnání trvalo od do a bylo dobou důchodového pojištění**“ je uvedena na samostatném řádku a zvýrazněná tučně, což působí tak, jako by tvořila jeden celek a následující řádek byl pouhým méně podstatným doplněním, které již oko čtenáře tolik neupoutá. Dle Nejvyššího správního soudu se proto v této části nejedná o formulář, který by byl natolik intuitivní, že by jím byla bez dalšího naplněna poučovací povinnost ve smyslu výše citované judikatury. Byť tedy z potvrzení fakticky vyplývá opak, soud má za to, že žalobce i po zhlédnutí předloženého potvrzení mohl mít za to, že celá doba jeho zaměstnání u společnosti Meridiem byla taktéž dobou důchodového pojištění. Jestliže žalobce již v řízení před úřadem práce tvrdil, že má za to, že splňuje dobu 12 měsíců důchodového pojištění, bylo namístě, aby jej úřad v souladu s výše citovanou judikaturou poučil minimálně o tom, že z předloženého potvrzení plyne odlišná skutečnost.

[31] Judikatura NSS dále dovodila, že v případě pochybností správního orgánu, že uchazeč ve své žádosti neuvedl dostatek informací nebo je dostatečně nepodložil, je jeho úkolem, aby uchazeče vyzval k dodatečnému doplnění žádosti. Až pokud by uchazeč neposkytl potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 věta třetí správního řádu) a správní orgán by nebyl schopen obstatat si potřebné informace či podklady sám, mohl by správní orgán žádosti z takového důvodu nevyhovět. Jen takovým postupem budou plně respektovány zásady činnosti, jimiž je správní orgán ze zákona vázán (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 Ads 106/2015-31). Z uvedeného vyplývá, že nejasnosti v dokumentech vystavených

pokračování

zaměstnavatelem nelze automaticky klást k tíži žadateli o podporu v nezaměstnanosti, aniž by mu správní orgán I. stupně dal příležitost tyto odstranit. Tedy, a zejména s ohledem na výše uvedené výtky soudu vůči formuláři, na kterém je potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti vydáváno, aby jej poučil o tom, jaké případné rozdíly z jím doložených podkladů vyplývají, a případně kladl doplňující otázky, k čemuž by byla ideální příležitost buď v průběhu ústního jednání (k tomu viz dále), nebo postupem podle § 45 odst. 2 správního řádu. Taková situace však v nyní projednávané věci nenastala. Stěžovatel žalobci kladl k tíži to, že si chybně vyložil, že mu společnost Meridiem potvrdila, že u ní byl zaměstnán po dobu 457 dní a tato doba byla i dobou důchodového pojištění. Nelze tedy souhlasit s názorem stěžovatele, že žalobce během řízení před správním orgánem I. stupně neuvedl nic, co by mohlo vzbuzovat pochybnost o úplnosti skutkového stavu.

[32] Lze shrnout, že úřad práce dospěl k závěru, že žalobce nespĺňuje zákonem stanovenou podmínku pro přiznání podpory v nezaměstnanosti. Vycházel však jen z toho, co žalobce uvedl ve své žádosti, aniž by jej vyzval k doplnění žádosti nebo aniž by si sám opatřil informace z evidence ČSSZ, ačkoliv s takovým postupem žalobce ve své žádosti vyslovil souhlas zaškrtnutím příslušné kolonky. Námitka stěžovatele, že řízení o přiznání podpory v nezaměstnanosti je řízením o žádosti a úřad práce nemůže dávat žadateli návod, co by měl učinit, aby dosáhl žádaného výsledku, tedy není důvodná. V nyní projednávaném případě se totiž nejednalo o situaci, kterou popisuje judikatura citovaná v bodě [25] tohoto rozsudku, tedy že by snad úřad práce měl žalobci poskytovat právní radu. Měl mu však pomoci k tomu, aby si uvědomil, že jím předložený doklad nevyvolá zamýšlené důsledky, ačkoliv se mu vzhledem k nevhodné grafické úpravě formuláře mohlo jevit, že je vyvolá. Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že z podkladů předložených žalobcem k jeho žádosti nebylo bez dalšího možno uzavřít, že doložil dobu důchodového pojištění pouze v délce 9 měsíců.

[33] Dále měl být dle stěžovatele skutkový stav dostatečně vyjasněn při ústním jednání v prvním stupni. To má dokládat protokol o průběhu ústního jednání, který obsahuje náležitosti podle § 18 správního řádu a žalobce proti němu nepodal námitky ve smyslu odst. 3 citovaného ustanovení. Protokol o ústním jednání ze dne 28. 2. 2019 však obsahuje pouze informaci o tom, že žalobce v posledních dvou letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání nespĺňuje podmínku doby 12 měsíců zaměstnání zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění. Dále, že byl seznámen s důvody nařízení ústního jednání, poučen o povinnostech a právech účastníka správního řízení a že mu bylo umožněno nahlédnout do spisu. Samotné důvody svolání ústního jednání však v protokolu uvedeny nejsou. Část protokolu nadepsaná „Vyjádření (námitky) účastníka řízení“ je prázdná.

[34] Nejvyšší správní soud však na rozdíl od stěžovatele nepovažuje dotčený protokol za příliš vypovídající. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že v protokolu nemusí být zachyceno každé slovo, které v průběhu ústního jednání zaznělo. Demonstrativní výčet podstatných náležitostí protokolu je uveden v § 18 odst. 2 správního řádu. Podle něj je obsahem protokolu mj. vyličení průběhu úkonů, které se však bude lišit podle povahy úkonu.

[35] Bylo-li smyslem nařízení ústního jednání v posuzované věci upozornění žalobce na nedostatky jeho žádosti, včetně vysvětlení, proč konkrétně není jím předložené potvrzení dostačující pro získání podpory v nezaměstnanosti, měl právě tyto okolnosti protokol obsahovat. Žádné odůvodnění této skutečnosti však z obsahu protokolu nevyplývá, ačkoliv stěžovatel tvrdí opak. Z protokolu ani neplyne, zda úřad práce žalobci položil doplňující otázky k objasnění rozdílné délky doby zaměstnání a důchodového pojištění. Tvrzení stěžovatele, že z protokolu je zjevné, že žalobci bylo jasně sděleno, že nárok na podporu v nezaměstnanosti nesplňuje a proč, tedy není pravdivé.

[36] Jak vyplývá i ze zprávy o šetření zástupkyně veřejného ochránce práv ze dne 9. 12. 2020, provedeného v nyní projednávané věci, pokud dle protokolu trvalo ústní jednání 11 minut, je nepravděpodobné, že by skutečně zazněly jen v něm zaznamenané skutečnosti. Je tak i možné, že úřad práce žalobci skutečně vysvětlení poskytnul a případně se jej i dotazoval. Nic z toho se však z protokolu zjistit nedá. Není ani relevantní, že žalobce proti obsahu protokolu nevznesl námitky. Ty je namístě vznést, pokud obsah protokolu neodpovídá skutečnosti. Žalobce však nic takového netvrdil. Naopak to fakticky tvrdí stěžovatel, neboť uvádí, že obsah jednání byl podrobnější, než vyplývá z protokolu. Nedává tak smysl, proč by mělo být k tíži žalobce, že nevznesl námitky proti nedostatečně zaznamenanému průběhu jednání, ačkoliv se této nedostatečnosti dovolává stěžovatel. Ani kasační námitka, že k dostatečnému objasnění skutkového stavu došlo při ústním jednání, a že žalobce byl prokazatelně poučen o tom, že doloženým potvrzením prokázal dobu důchodového pojištění v délce 9 měsíců, proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce neučinil v řízení o kasační stížnosti žádný úkon, proto soud náhradu nákladů nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. dubna 2023

Petr Mikeš
předseda senátu